

□ □ □ □ □ □ □ □

□ □ **Marea Unire din 1918** a fost procesul istoric în urma căruia toate [provinciile istorice](#) locuite de [ro](#)

[mâni](#)

s-au unit în anul 1918 în cuprinsul aceluiași stat național,

[România](#)

. Etape preliminare au fost

[Unirea Principatelor Române](#)

din 1859 și dobândirea independenței în urma

[războiului din 1877-1878](#)

, pe fondul

[renașterii naționale a românilor](#)

în parcursul secolului al XIX-lea.

Unirea [Basarabiei](#) , [a Bucovinei](#) și, în cele din urmă, a [Transilvaniei](#) cu [Regatul României](#) (așa-zisul

[Vechi Regat](#)

) a dus la constituirea

[României Mari](#)

. Ea a fost scopul

[intrării României](#)

în

[Primul Război Mondial](#)

de partea

[Antantei](#)

și a fost favorizată de mai mulți factori istorici:

- acțiunea politică decisivă a elitelor din [Regatul României](#) și din Austro-Ungaria în conjunctura favorabilă de la sfârșitul [Primului Război Mondial](#)

- prăbușirea [Imperiului Austro-Ungar](#) și a [Imperiului Rus](#)
- afirmarea principiului [autodeterminării](#) și al celui al naționalităților pe plan internațional, în contextul prezenței pe scară largă a sentimentului național în rândul populației românești.

Printre personalitățile care au avut contribuții importante la [participarea României la război](#) și la realizarea Marii Uniri a fost regele Ferdinand, care a achiesat la împrumutarea țăranilor români și la introducerea votului universal. Regele a refuzat să promulge

[Pacea de la Buftea](#)

, ceea ce a făcut posibilă participarea României pe picior de egalitate cu statele victorioase la tratativele de pace de după Primul Război Mondial. Regina Maria a animat munca de ajutorare a răniților, fiind nelipsită din focarele de epidemie și din tranșee. După război a călătorit la Paris, unde a intervenit pe lângă personalitățile politice occidentale pentru recunoașterea unirii. Chiar și în momentele în care nu a fost la guvernare, liderul liberal

[Ionel Brătianu](#)

a influențat decisiv desfășurările politice.

Încheiată de facto la 1 decembrie 1918, odată cu unirea Transilvaniei, recunoașterea diplomatică a Marii Uniri a solicitat eforturi pe parcursul următorilor ani. În ciuda constituirii ei într-un scop esențial al politicii externe în următoarele două decenii, recunoașterea din partea

[Uniunii Sovietice](#)

nu a venit niciodată, iar dinspre ea avea să vină în iunie 1940

[ultimatumul](#)

declarat, în convență cu

[Germania nazistă](#)

, care a pus în acțiune dezmembrarea României Mari în profitul Uniunii Sovietice, Ungariei, precum și Bulgariei.

